

Test de evaluare (X A)

Citește textul următor:

„Flăcăul sosi încălzit de drum. Se opri în marginea delniței, pe răzorul ce-o despărțea de altă fineață, tot așa de lungă și de lată, pe care Toma Bulbuc o cumpărase acum vreo zece ani de la Glanetașu. Cu o privire setoasă, Ion cuprinse tot locul, cântărindu-l. Simțea o plăcere atât de mare văzându-și pământul, încât îi venea să cadă în genunchi și să-l îmbrățișeze. I se părea mai frumos, pentru că era al lui. Iarba deasă, grasă, presărată cu trifoi, unduia ostenită de răcoarea dimineții. Nu se putu stăpâni. Rupse un smoc de fire și le mototoli pătimaș în palme. [...]

Pământul negru-gălbui părea un obraz mare ras de curând... Privindu-l, Ion oftă și murmură:

- Locul nostru, săracul!... [...]

Sub sărutarea zorilor tot pământul, crestat în mii de frânturi, după toanele și nevoile atâtor suflete moarte și vii, părea că respiră și trăiește.

Porumbiștile, holdele de grâu și de ovăz, cânepiștile, grădinile, casele, pădurile, toate zumzeau, sușoteau, fâșâiau, vorbind un grai aspru, înțelegându-se între ele și bucurându-se de lumina ce se aprindea din ce în ce mai biruitoare și roditoare. Glasul pământului pătrundea năvalnic în sufletul flăcăului, ca o chemare, copleșindu-l. Se simțea mic și slab, cât un vierme pe care-l calci în picioare, ca o frunză pe care vântul o vâltorește cum îi place. Suspină prelung, umilit și înfricoșat în fața uriașului:

- Cât pământ, Doamne!...

În același timp însă iarba tăiată și udă parcă începea să i se zvârcolească sub picioare. Un fir îl înțepă în gleznă, din sus de opincă. Brazda culcată îl privea neputincioasă, biruită, umplându-i inima deodată cu o mândrie de stăpân. Și atunci se văzu din ce în ce mai mare. Văjăiturile straniei păreau niște cântece de închinare. Sprijinit în coasă pieptul i se umflă, spinarea i se îndreaptă, iar ochii i se aprinseră într-o lucire de izbândă. Se simțea atât de puternic încât să domnească peste tot cuprinsul.

Totuși în fundul inimii lui rodea ca un cariu părerea de rău că din atâta hotar el nu stăpânește decât două-trei crâmpoie, pe când toată ființa lui arde de dorul de a avea pământ mult, cât mai mult...

Iubirea pământului l-a stăpânit de mic copil. Veșnic a pizmuit pe cei bogați și veșnic s-a înarmat într-o hotărâre pătimasă. Trebuie să aibă pământ mult, trebuie! De pe atunci pământul i-a fost mai drag ca o mamă...”

(Liviu Rebreanu, *Ion*)

Redactează, pe baza textului de mai sus, răspunsuri pentru fiecare dintre următoarele cerințe:

1. Numește printr-un singur cuvânt starea sufletească a lui Ion, așa cum rezultă din primul alineat al textului. 1,25p
2. Stabilește o legătură între sintagma glasul pământului (care dă și titlul primei părți a romanului) și atitudinea personajului în secvența de mai sus. 1p
3. Atribuie o semnificație faptului că Ion oftează la vederea delniței lui Toma Bulbuc: Locul nostru, săracul!...1,25p
4. Motivează suspinul prelung, umilit și înfricoșat al flăcăului – Cât pământ, Doamne!... – în fața uriașului.1p
5. Transcrie secvența care marchează schimbarea atitudinii personajului față de uriaș.1,25p
6. Formulează ideea care se desprinde din alineatul marcat prin chenar. 1p
7. Rezumă, în 10-15 rânduri, conținutul textului.1,25p
8. Prezintă perspectiva narativă în romanul *Ion*, pe baza enunțului următor: *Totuși în fundul inimii lui rodea ca un cariu părerea de rău că din atâta hotar el nu stăpânește decât două-trei crâmpoie, pe când toată ființa lui arde de dorul de a avea pământ mult, cât mai mult...1p*

OBS. Se acordă 1 punct din oficiu.